

Boh s nami

Redakčne skrátená druhá kapitola knihy Stuart Olyott „Ježiš je Boh aj človek“ (podtitul: Čo Biblia učí o osobe Krista), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

Pán Ježiš Kristus bol Bohom od večnosti. Tým, že sa stal človekom, ani trochu neubralo z toho, že bol stále Bohom. Je pravda, že sa stal niekým, kým predtým nebol. Ale naďalej ostal tým, kým vždy bol. Do tohto sveta vstúpil ako „Boh s nami“ (Matúš 1:23, evanjelický preklad). Bol to on, v kom „prebývala všetka plnosť božstva telesne“ (Kolosenským 2:9).

„Veľké je tajomstvo pobožnosti...“ (1. Timoteovi 3:16) – „Slovo sa stalo telom“. Znenie tohto verša je veľmi dôsledné, pretože sa tu nenachádza ani len náznak toho, žeby Slovo prestalo byť tým, čím dovtedy bolo. Po svojom vtelení bolo presne také isté ako pred ním. Nepremenil sa na telo, aby sa tak zmenila jeho základná podstata. Bol nekonečným a nemenným Božím Synom a ním aj zostal. Ale spôsobom pripojenia vzal na seba všetko, čo vyjadruje slovo telo (grécky: sarx), konkrétne celú ľudskú podstatu, ktorá pozostáva z tela a duše. V čase, keď bol medzi nami, bol Pán Ježiš Kristus naďalej plne Bohom.

Úžasné tajomstvo vtelenia spočíva v tom, že ten, ktorý aj naďalej neprestal byť tým, kým vždy bol, bol teraz „zjavený v tele“ (1. Timoteovi 3:16). Prišiel na miesto, kde ho bolo možné počuť, vidieť a dotýkať sa ho. Ale týmto sa nestal nijako menším od toho, ktorý „bol od počiatku...slovom života.“ Veľký rozdiel spočíval v tom, že „život sa zjavil, ... zjavil sa nám“. Ktorý život? „Ten večný život, ktorý bol u Otca“ (pozri 1. Jána 1:1,2). Tí, ktorí videli Krista, „hľadali na jeho slávu, na slávu ako jednorodeného od Otca“ (Ján 1:14). Nevideli nikoho menšieho než od večnosti Božieho Syna! Vtelenie neznamenalalo vôbec žiadnu zmenu pre jeho božskú podstatu. Namiesto toho bolo prvýkrát pred ľudskými očami odhalené božstvo. „Boha nikto nikdy nevidel, ale jednorodený Syn, ktorý je v lone Otcovom, on nám vysvetlil“ (Ján 1:18).

Jeho narodenie

To ako nám Matúš 1:22–23 pripomína narodenie Krista, bolo zároveň aj naplnením veľmi konkrétneho proroctva, ktoré vyriekol Izaiáš o sedem storočí skôr. Hovoriac ku kráľovi Achazovi vyhlásil: „Preto vám dá sám Pán znamenie: Hľa, panna počne a porodí syna a nazve jeho meno Immanuel [„Boh s nami“]“ (Izaiáš 7:14).

Achaz sa ako kráľ Judska bál, že jeho kráľovstvo bude vyhladené spojenou vojenskou mocou Sýrie a Izraela. Izaiáš dostal poslanie uistiť kráľa o tom, že ich plány vyjdú nazmar. Vyzval

kráľa, aby si žiadal znamenie od Boha, že sa tak stane, ale kráľ odmietol. Následne prorok ohlásil, že bez ohľadu na to, či si znamenie žiada alebo nie, sám Pán poskytne znamenie. Panna počne a porodí dieťa, ktoré bude Boh!

Bolo zrejmé, že sľúbené znamenie je udalosť z budúcnosti. Aký zmysel to však malo spomínať ho Achazovi? Aké potešenie mu to prípadne mohlo poskytnúť v období, keď si myslel, že jeho kráľovstvo bude čoskoro zničené?

Boh povedal, že Júda nikdy nebude vyhladený, keďže s ním má v budúcnosti zámer. Či Júda nepatrí Jemu? Či to nebola zem Immanuela? (8:8). Akoby sa tam mohol narodiť Immanuel, „Boh s nami“, ak by Júda prestal existovať? Budúci príchod syna narodeného z panny bol dostatočnou zárukou, že judský národ nikdy nebude vyhubený.

Tí, čo ho predzvestovali

Spomínajte si, čo povedal Peter, keď vlastne hovoril za všetkých učeníkov? Ale boli tu aj iné hlasy – nebeské, pozemské a dokonca aj démonské, ktoré vydávali pravdivé svedectvo o Kristovej identite.

Prvým z nich bol hlas anjela, ktorý pastierom, plným údivu, nachádzajúcim sa blízko Betlehema, oznámil narodenie Mesiáša. „Hľa,“ povedal, „zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude všetkému ľudu, lebo narodil sa vám dnes Spasiteľ, ktorý je Kristus, Pán, v meste Dávidovom“ (Lukáš 2:10–11, dôraz pridaný autorom). Už hneď od začiatku sa mali rozplynúť všetky pochybnosti o pravej identite toho, ktorý vstúpil do sveta skrze Máriino lono.

Ježiš nezačal svoju verejnú službu skôr, než mu Ján Krstiteľ nepripravil cestu. Ale viac než pred tridsiatimi rokmi, anjel Gabriel oznámil nielen prichádzajúcu službu ešte nenarodeného Jána, ale aj toho, ktorého mal Ján predísť:

Keď sa Ján narodil, jeho otec Zachariáš bol naplnený Svätým Duchom a predpovedal: „A ty, dieťaťko, budeš sa volať prorokom Najvyššieho, lebo pôjdeš pred tvárou Pánovou prihotoviť jeho cesty, dať jeho ľudu známosť spasenia, záležajúceho v odpustení ich hriechov“ (Lukáš 1:76–77, dôraz pridaný autorom). Nebolo možné nepochopiť to. Osoba, ktorú mal Ján ohlásiť, nebol nikto iný než Boh!

Aj sám Ján rozumel tomu, čo oznámili Gabriel a Zachariáš. Svoju úlohu chápal rovnakým spôsobom. Nielen, že bol poslom, ktorého predpovedal Malachiáš, ale bol aj naplnením proroctva z Izaiáša 40:3: „Hlas volajúceho na púšti: Upravte cestu Hospodinovu [Pánovu], urovnajte na pustine hradskú nášmu Bohu.“ (viď Ján 1:22–23).

Keď Ježiš prišiel k Jordánu, Ján (Krstiteľ) ho jednoznačne označil za toho, o ktorom hovoril (Ján 1:29–30). Ježiš je Boh! A pritom Ján označuje tohto zasľúbeného ako „Baránok Boží“ a „Syn Boží“ (Ján 1:29,34). Syn Boží je Boh! Ale Syn nie je Otec, pretože vo chvíli, keď Ján pokrstil Ježiša, zaznel z neba hlas, ktorý vyhlásil: „Ty si ten môj milovaný Syn, v tebe sa mi zaľúbilo“ (Lukáš 3:22).

Bola ešte aj iná príležitosť, keď hlas z neba vydal nezameniteľné svedectvo o Kristovej identite. Ale tentokrát tu nebol len hlas, ale aj niečo navyše. Kristove telo žiarilo nebeským leskom. Bolo vidieť slávu jeho božstva. Jeho tvár sa zmenila a jeho odev sa stal bielym a lesklým. Opis tejto udalosti dáva jasne najavo, že osvetlenie nebolo len externé, akoby od reflektoru. Zmena sa udiala zvnútra. Grécke slová, ktoré použili pisatelia evanjelií, ukazujú, že jeho odev vydával oslnujúce záblesky svetla. Práve vtedy, keď boli Peter, Jakub a Ján svedkami tejto udivujúcej premeny, nebeský hlas prehlásil: „Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo“ (Matúš 17:5).

Za normálnych okolností nebolo na Kristovom fyzickom vzhľade nič také, čo by zjavilo jeho božskú identitu. Premenenie bolo mimoriadne a udialo sa iba raz. Traja svedkovia mali príležitosť vidieť to, čo bolo ináč zahalené. Ale fakt, že to bolo zahalené, nič nemení na samotnej pravdivosti jeho pravej identity. Ježiš z Nazareta bol vteleným Bohom!

No to, čo bolo v zásade zakryté ľudským očiam, nebolo skryté duchovnému svetu. Počas svojej verejnej služby sa náš Pán Ježiš Kristus stretol s mnohými mužmi a ženami, ktorých posadli démoni. Židovskí exorcisti tých čias vyhánali démonov len po zdĺhavom a komplikovanom rituáli. Ježiš ich vyhánal slovom a týmto okamžite vyvolal všeobecný úžas (Marek 1:27). Vo chvíľach, keď démoni vychádzali von, ohlasovali identitu toho, kto mal nad nimi takú

neodškriepiteľnú moc.

Radostné prehlasovanie anjelov, priame kázanie Krstiteľa, úplný dogmatizmus nebeského hlasu a prestrašené a priečiace sa uznanie zo strany zatratených duchov, to všetko bolo súčasťou apoštolského posolstva, ktoré znelo po vzkriesení a vystúpení Pána. Menší než najmenší z apoštolov, a predsa ten, ktorého námaha bola plodnejšia než všetkých ostatných, bol apoštol Pavol. Hneď prvá pravda o Ježišovi, ktorú začal ohlasovať bola, „že je on Syn Boží“, „že on, Ježiš, je Kristus“ (Skutky 9:20,22). Vôbec nepochyboval o tom, že ten, ktorý bol len tak nedávno ukrižovaný v Jeruzaleme, bol zasľúbeným Mesiášom a vlastnil božskú identitu. Apoštolom nikdy nenapadlo, že by vtelenie akýmkoľvek spôsobom obralo Božieho Syna o jeho večné a skutočné božstvo, alebo ho akýmkoľvek spôsobom zmenšilo.